

Thomas

Een verhaal uit 1688

Nanne Bosma

bron

Nanne Bosma, *Thomas*. Met illustraties van Gert-Jan de Kleer. Van Tricht, Twello 1996

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/bosm029thom01_01/colofon.php

© 2013 dbnl / erven Nanne Bosma



Inleiding

Dit is Thomas.

Thomas woonde driehonderd jaar geleden in een dorp aan zee, in Engeland.

In 1688 ging Thomas een verre reis maken, helemaal naar de grote stad.



Die reis duurde toen wel twee of drie dagen.

Je kon alleen met een paard reizen of je moest lopen.

En de wegen waren heel slecht, soms zakte je diep weg in de modder.

Dit verhaal gaat over die reis in de 17de eeuw en over alles wat Thomas toen beleefde.

Wat is Thomas voor een jongen?

Thomas kan heel goed met dieren omgaan.

Zelfs wilde paarden worden rustig als Thomas met ze praat.

Dat is heel knap van Thomas.

Toch denken de mensen dat hij een beetje gek is.

Waarom? Doet hij zo raar?

Welnee, hij is een heel gewone jongen.

Maar Thomas praat een beetje vreemd.

Hij praat erg onduidelijk, niemand verstaat hem.

Niemand? Vader en moeder begrijpen hem.

Dat vindt Thomas genoeg.

Thomas let niet op die andere mensen.

Hij praat liever met dieren.

Dieren begrijpen hem altijd.

Vooral zijn schaap Bobo vindt hij heel lief.

Thomas kreeg Bobo een paar jaar geleden.

Toen praatte Thomas nog niet.

Nu wel, hij praat heel veel, vooral met Bobo.

Wat zegt hij allemaal?

Ik weet het niet, ik kan het ook niet verstaan.

Waar woont Thomas?

Het dorp van Thomas ligt tussen hoge heuvels, niet ver van de zee.

Het is maar een klein dorp.

In een klein dorp kennen alle mensen elkaar.

Thomas kent iedereen en iedereen kent Thomas.

De vader van Thomas is een belangrijk man.

Hij is de smid van het dorp.



Hij kan alles maken wat van ijzer is.
Hij kan ook heel goed paarden beslaan.
Wat is dat: beslaan?
Heel gewoon, een paard heeft ijzer onder zijn hoeven.
Een hoefijzer, dat kan de smid vastmaken.
Dan moet het paard wel even stilstaan.
Als dat niet lukt, roept de smid Thomas.
Die maakt het paard dan rustig.
Zo helpt Thomas zijn vader.
'Je bent heel knap', zegt vader dan.
Hij is trots op zijn zoon.
'Die jongen van mij, die kan alles', zegt hij.

Moeder houdt ook veel van Thomas.
Maar ze wil wel dat hij beter praat.
'Wat moet die jongen later worden?', denkt ze.
'Niemand begrijpt hem.'
Ze kan Thomas niet helpen, het is zo druk in huis.
Moeder heeft nooit tijd, ze moet altijd werken.
In huis of in de tuin, ze is altijd bezig.
Niemand helpt Thomas om goed te leren praten.

Thomas heeft twee zusjes, maar daar leert hij niets van.
Dat zijn nog kleine kinderen, die zijn pas twee en vier jaar.
Thomas is veel groter.

Wat gebeurde er in 1688?

In Nederland woonde toen een prins, Prins Willem de Derde, de Prins van Oranje.

In Engeland hadden ze een koning.

Dat was geen goede koning.

De mensen klaagden over hem.

Ze vroegen aan de Prins van Oranje of die de koning van Engeland weg wilde jagen.

Dat heeft de prins gedaan.

Hij is met een heleboel schepen naar Engeland gevaren, naar de haven bij het dorp van Thomas.

In die schepen zaten duizenden soldaten en heel veel paarden.

Al die soldaten kwamen door het dorp van Thomas.

Met hun paarden, hun karren, met kanonnen en geweren, een heel leger.

Dat was een gebeurtenis!

Thomas vond het prachtig.

En waarom ging Thomas die verre reis maken, driehonderd jaar geleden?

Dat lees je verder in dit boek.

Hoofdstuk 1

‘Thomas! Thomas, waar ben je?’

Moeders stem klinkt van heel ver.

Ze staat bij het huis en Thomas zit achter in de boomgaard, tussen de appelbomen.

Hij is bij zijn schaap Bobo.

Wat vervelend dat moeder hem roept, hij zit hier net zo lekker.

‘Thomas, vader heeft je nodig!’

Dat is wat anders, dan komt Thomas wel.

Hij rent door de boomgaard naar het huis.

Er zijn geen appels meer aan de bomen, het is al november.

‘Thomas! Er is een wild paard!

Je moet je vader helpen!’

De jongen holt zo hard hij kan.

Hij rent langs zijn moeder naar de smederij.

Hoofdschuddend kijkt ze hem na.

‘Die zat zeker weer bij dat schaap’, denkt ze.

‘Zo'n grote jongen, altijd maar bij dat schaap.

Wat moet daarvan terecht komen,

hij kan niet eens behoorlijk praten.’

Ze gaat het huis in, er is nog zoveel werk.

Thomas stapt de smederij in, het is er druk.

Drie mannen proberen een paard vast te houden.

Vader heeft een hoefijzer in zijn hand.

‘Ha, daar is Thomas!’, roept hij.

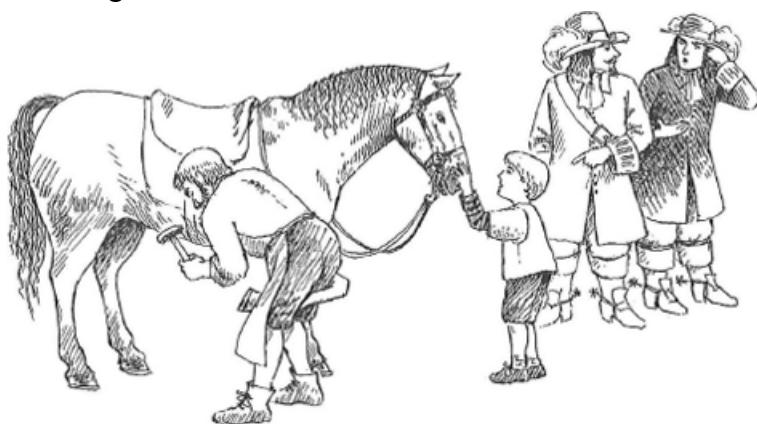
‘Nu zal het wel lukken.

Laat het paard maar even staan mannen, Thomas zal hem wel rustig maken.’

De mannen kijken naar Thomas.

Moet die jongen het paard kalm maken?

Daar geloven ze niets van.



Het paard staat vastgebonden aan een paal.

Het is een jong paard, heel mooi bruin.

Thomas loopt er heen.

Hij gaat bij het hoofd van het paard staan en streelt het onrustige dier.

‘Ben je bang? Hebben ze je pijn gedaan?’

Je hoeft niet bang te zijn, vader doet je geen pijn.

Je krijgt mooie nieuwe ijzers onder je hoeven, dan kun je weer hollen, heel ver.

Dat vind je toch wel leuk?’

Het paard wordt kalmer, het luistert naar Thomas.

Thomas praat verder, alleen het paard begrijpt hem.

De mannen verstaan er niets van.

Thomas maakt het touw los.

Hij loopt met het paard op de weg.

Hij praat nog steeds en streelt het paard.

Het dier doet precies wat Thomas wil.

Toch is Thomas klein en het paard is groot.

‘Zo, nu gaan we weer naar de smederij, je blijft heel rustig staan, dan kan vader je beslaan.

Schrik nu maar niet, hij zal je niet slaan.

Hij zal je beslaan, je krijgt mooie hoefijzers.’

Zo pratend brengt Thomas het paard terug.
Vader staat al klaar.
Het paard wordt niet meer vastgebonden.
Het paard is kalm en vader doet zijn werk.
Zo gaat dat als Thomas er bij is.
De mannen zijn verbaasd.
‘Ik dacht dat die zoon van jou gek was’, zegt één van de mannen.

Vader heeft het laatste hoefijzer vastgemaakt.
Hij stond gebukt, nu staat hij weer rechtop.
Hij is wel wat groter dan die andere man.
‘Gek, zei je? Idioot?’
‘Ja, dat zeggen ze hier in de buurt.’
De man kijkt angstig naar de grote, sterke smid.
Vader glimlacht, hij legt de zware hamer weg.

‘Thomas is niet gek, Thomas is anders.
Maar dat zal jij nooit begrijpen, daar ben jij te stom voor.’

Hoofdstuk 2

De mannen gaan weg.

‘Dat heb je goed gedaan Thomas, je bent een flinke jongen, ik ben trots op je’,
zegt vader.

Thomas is blij, hij lacht.

‘Het was een lief paard’, zegt hij.

Hij zegt het heel onduidelijk, maar vader begrijpt hem wel.

Vader vraagt nooit: ‘Wat zeg je?’

Daarom doet Thomas nooit zijn best om wat duidelijker te praten.

Vader en moeder begrijpen hem toch wel.

Vader wil de smederij ingaan, er is nog veel werk.

Dan komt er een klein karretje van de heuvel af.

Op de kar zit Peter.

Dat is de man, die vis verkoopt in het dorp.

Voor de kar loopt een klein, mager paardje.

Thomas denkt: ‘Wat zielig voor dat paardje, dat moet hard werken en krijgt weinig eten.’

Peter rijdt heel hard.

Hij stopt bij de smederij.

‘Er komt een heel leger aan’, roept Peter.

‘Honderden schepen vol soldaten en paarden, ze zijn in de baai gekomen, ze komen hierheen.’

Van alle kanten komen mensen aanhollen.

‘Wat is er aan de hand? Is het oorlog?’

Ze roepen door elkaar.

Dan zegt vader: ‘Stilte allemaal!

Ga op je kar staan Peter, dan kan iedereen het horen.’

Zo gebeurt het. Peter klimt op zijn kar.

Zijn paard wacht geduldig.

Thomas staat bij het paard.

‘Eerst was het mistig’, roept Peter.

‘Ik stond bij de haven, er was veel vis te koop.’

‘Man, zeur niet over vis’, roepen de mensen.

‘Vertel over het leger.’

‘Rustig, ik zal je alles vertellen’, roept Peter.

‘Er kwamen twee mannen terug van zee, ze hadden de hele nacht gevaren.

“Er komt een grote vloot aan”, riepen ze.

“De Prins van Oranje, met wel honderd schepen.”

De mist trok op en ineens waren ze er:

Heel veel grote en kleine schepen, de hele baai was vol.

Overal zeilen, vlaggen en muziek.

De voorste schepen lieten hun anker zakken.

Er kwam een sloep met soldaten naar de wal.

Ze vroegen: “Zijn hier soldaten van de koning?”

Wij lachten en riepen: “Nee, die komen hier niet.”

Ze gaven een sein naar het voorste schip.

Er kwamen nog meer sloepen naar ons toe.

In één van die bootjes zaten deftige heren, daar was de Prins van Oranje bij’, vertelt Peter.

‘De prins?’, roepen de mensen verbaasd.

‘Ja, de Prins van Oranje, ik stond vlak bij hem.

Hij gaf me dit papier.’

‘Wat staat er op?’, roepen de mensen.

‘Dat weet ik niet, ik kan niet lezen.’

Gelukkig is de dominee ook bij de kar van Peter.

Hij pakt het papier en leest het voor.

De mensen luisteren, Thomas ook.

Thomas hoort:

‘De koning van Engeland is geen goede koning.

Daarom komt de Prins van Oranje hier naar toe.

Hij wil geen oorlog.

Hij komt om de mensen te helpen.’

Als de dominee alles heeft voorgelezen, roept hij: ‘Dit is goed nieuws, jullie weten dat onze koning katholiek is.

Wij zijn protestanten, wij gaan naar een andere kerk.

Dat mag niet van de koning.

De Prins van Oranje komt de protestanten helpen.

Zorg goed voor zijn soldaten.
Dat zijn onze vrienden.'

De mensen zijn verbaasd.
Zoiets is nog nooit gebeurd in hun dorp.
Thomas holt naar Bobo.
Hij heeft zijn schaap veel te vertellen.

Hoofdstuk 3

Thomas blijft vandaag niet lang bij Bobo.

Hij loopt naar de achterkant van de tuin.

Daar is de weg naar de baai.

Vader en moeder zien Thomas niet.

Hij kruipt door een gat in de heg.



Hij gaat naar de baai, hij wil de schepen zien.
Hij weet hoe hij moet lopen.
Hij is al vaak met vader naar de baai gegaan.
Maar nog nooit alleen.

Twee eksters zitten in een boom.
‘Zijn jullie al bij de baai geweest?’, roept Thomas.
De eksters roepen iets terug.
‘Is het daar mooi?’
Weer roepen de vogels.

Ze vliegen met hem mee.

Thomas is blij, zelfs de eksters gaan naar de baai.

Nog één heuvel, dan zijn ze er.

De eksters zijn het eerst boven.

Ze zitten in een boom en roepen opgewonden.

Thomas holt naar boven, daar blijft hij staan.

Wat mooi, de zon schijnt op al die zeilen.

De hele baai ligt vol schepen.

Grote schepen, met dubbele rijen kanonnen.

Kleine bootjes zeilen er tussendoor.

Roeiboten vol soldaten varen naar het land.

De soldaten springen uit de boten, dan klimmen ze tegen de rots op.

Thomas ziet ze, hij hoort ze roepen.

Toch is hij nog ver weg.

Hij gaat naar de soldaten.

Wat een drukte, op de rotsen zijn soldaten, in de straatjes van het vissersdorp lopen ze, op de akkers, in het bos, overal soldaten.

Er zijn ook paarden.

Wat zien die dieren er slecht uit.

Varen is zeker niet leuk voor een paard.

Ze lopen met moeite de heuvel op.

Soms valt een paard zomaar om.

Dan trekken de soldaten het dier omhoog.
Ze doen dat heel ruw.

Thomas heeft medelijden met de paarden.
Vlakbij hem struikelt een mooi, lichtbruin paardje.
Thomas holt erheen, hij knielt naast het paard.
‘Heb je je pijn gedaan?’
Het paard kijkt Thomas aan, heel verdrietig.
‘Kom maar, daar boven is lekker gras.’

Het paard probeert op te staan.
Twee soldaten willen het dier schoppen.
Thomas roept: ‘Niet doen, hij is moe!’
De mannen verstaan Thomas niet, toch schoppen ze het paard niet.

Thomas praat vriendelijk met het paard.
Het luistert en het is niet meer zo droevig.
‘Kom maar naar het gras’, zegt Thomas.
Het paard staat op en wil met Thomas meelopen.
Maar het moet met de soldaten mee.
Thomas blijft achter.
Het lieve paardje kijkt nog drie keer om.

Thomas blijft niet te lang.
Het is al laat, hij moet naar huis.
Hij loopt het hele eind alleen terug, de eksters zijn er niet meer.

Door de heg kruipt Thomas bij zijn huis de tuin in.
Moeder roept hem: 'Thomas, Thomas, eten!'
Hij loopt door de tuin en de boomgaard naar huis.
Moeder denkt dat hij in de tuin was bij Bobo.
Ze weet niet dat Thomas de schepen gezien heeft.
Dat weet niemand.

Hoofdstuk 4

In de keuken staat het eten al klaar.

Bij de tafel staan maar twee stoelen, één voor vader en één voor moeder.

Thomas en zijn zusjes moeten staan als ze eten.

Zo ging dat vroeger.

Iedereen kijkt naar Thomas.

‘Wat ben je laat’, zegt vader. ‘Heb je geen honger?’

Moeder schept zijn bord vol lekkere stampot.

Thomas pakt zijn lepel en zijn mes.

Hij mompelt iets, maar niemand verstaat hem.

Moeder zucht:

‘Ik wou dat die jongen eens gewoon kon praten.’

De zusjes maken lawaai, ze zijn druk.

‘Wij zullen bidden’, zegt vader streng.

Het is meteen stil, ze buigen hun hoofd.

Vader zegt het gebed dat ze bij elke maaltijd horen.

Als het klaar is, bidt hij nog iets.

‘Bescherm, Heer, de soldaten in het veld, zij zijn gekomen om ons te helpen.

Zij hebben geen dak boven hun hoofd, in de koude nacht wachten ze op Uw nieuwe dag.

Bescherm, Heer, deze mannen.’

‘En hun paarden’, denkt Thomas.

‘Amen’, zegt iedereen.

Ze eten. Moeder kan goed koken.

Ze hebben allemaal trek, het is lekker.

De zusjes zijn nog steeds druk.

Moeder geeft de oudste een tik, dan is het stil.

Thomas let niet op die kleine kinderen.

Hij eet, hij is al groot.

‘Komt dat soldatenvolk allemaal hierheen?’

Moeder vraagt het aan vader.

‘Dat zal wel’, antwoordt hij. ‘Ze gaan naar de stad, dan komen ze door ons dorp.’

Moeder zucht. ‘Dat kan wat worden, al die stelende en plunderende soldaten.’

‘Dit is het leger van de prins’, zegt vader.

‘Misschien stelen deze soldaten niet.’

‘Soldaten zijn allemaal hetzelfde’, zegt moeder.

‘Het zijn dieven en moordenaars.’

‘Misschien is dit leger anders’, zegt vader.

Moeder gelooft er niets van.

Vader weet dat ze gelijk heeft, de meeste soldaten stelen.

Als een leger door het land trekt, is er gevaar.

Huizen worden in brand gestoken.

De mensen raken alles kwijt wat ze hebben.

Hun voedsel voor de winter, hun vee, alles.

‘Laten we er het beste maar van hopen’, zegt vader.

En dan gaan ze slapen, een drukke maandag is voorbij.

Niemand weet dat Thomas bij de baai was.

Ze vragen er niet naar en hij zegt niets.

Hoofdstuk 5

De volgende ochtend zegt moeder tegen Thomas: ‘Graaf een diep gat in de tuin.’

Thomas doet het, na een uur is hij klaar.
Dan komt moeder met twee houten doosjes.
Daar zit alles in wat waarde heeft.
Spaargeld, een mooie ketting, een boekje.

De doosjes gaan in het gat.

Thomas schept de grond erover heen.
Dan legt moeder er takken op.
Zij kijkt tevreden. ‘Mooi werk Thomas, dat zullen ze niet vinden, die boeven.’
Thomas mag weggaan.
Hij loopt door de boomgaard naar de weg.

Daar is het druk.

Het is er vol soldaten, paarden en karren.
Iedereen ziet er moe uit.
De weg naar het dorp is een modderpad.
Thomas vindt dat heel gewoon, dat is altijd zo.

Honderden mannen en paarden stappen in die modder.

De weg is slecht en wordt steeds slechter.

De soldaten mopperen, de paarden hinniken klagend.

Toch loopt iedereen door, heuvel op, heuvel af.

Thomas ziet steeds weer andere soldaten langskomen.

Ze lopen naar de grote stad, dat is heel ver weg.

Ze moeten door de modder, heuvel op, heuvel af, de hele dag en morgen en overmorgen weer.

Tientallen heuvels en overal modder, daar worden de soldaten moe van.

Thomas loopt met ze mee.

Vlak langs de heg gaat hij naar beneden, naar het dorp, hij weet hoe je hier moet lopen.

Hij is er veel vlugger dan de soldaten.

Thomas ziet soldaten bij het huisje van vrouw Faber.

Dat is een oude vrouw, ze woont aan de rand van het dorp.

Thomas loopt erheen.

‘Heeft u eieren?’, vragen de soldaten.

De oude vrouw kijkt wantrouwend naar de mannen.

‘We kunnen u betalen’, zegt één van de soldaten.

Vrouw Faber verkoopt al haar eieren en ook nog een paar kippen.

Thomas komt in het dorp.

Hij ziet overal hetzelfde:

soldaten met geld in hun hand.

Ze kopen alles wat ze nodig hebben, nergens wordt gestolen.

De mensen zijn blij, wat een fijn leger!

Soldaten die niets stelen, die niets afpakken.

Gewoon vriendelijke mannen, die veel kopen.

Bij de smederij is het ook druk.

Vader heeft veel werk.

En alles wordt betaald.

Hoofdstuk 6

Thomas loopt door, hij komt bij een groot huis.
Daar woont de baron, een deftige man.
Hij is de baas van het dorp.
Zijn hond loopt onrustig rond bij het grote huis.
Wat zou er aan de hand zijn?
Thomas aait de hond.
Die gromt eerst, jankt dan.
‘Ben je verdrietig?’, vraagt Thomas.
De hond blaft.
Thomas ziet veel soldaten bij het grote huis.
‘Heeft je baas bezoek? Mag je er niet in?’
De hond jankt en blaft.
‘Het is zeker te druk daarbinnen’, zegt Thomas.
‘Kom maar mee, dan gaan we samen kijken.’

Hij loopt met de hond door een boomgaard.
Ze komen aan de achterkant van het grote huis.
Overal staan soldaten op wacht.
Niemand mag bij het huis komen.
Daar is de Prins van Oranje aan het eten.
Je mag niet zomaar bij een prins komen.

Thomas en de hond weten dat niet.

Thomas loopt over een smal paadje, vlak langs een hoge heg.
Zo komen de jongen en de hond bij het huis.

Thomas ziet deftige heren aan een tafel zitten.

Wat staan er veel lekkere dingen op die tafel.

‘Moet je eens kijken wat ze eten’, zegt Thomas.

Hij tilt de hond op, die kijkt ook, hij blaft.

De deftige heren kijken verbaasd op, dan lachen ze.

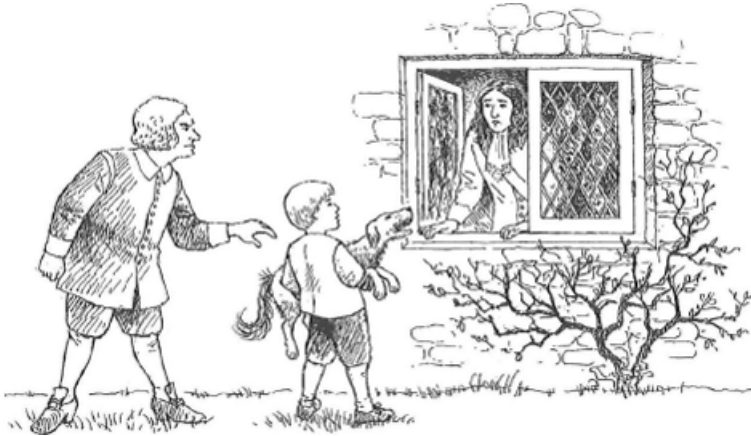
Er komt een bediende naar buiten.

‘Wat moet jij hier? Maak dat je wegkomt’, zegt hij.

‘Die hond woont hier’, zegt Thomas, ‘hij wil naar binnen.’

De man begrijpt hem niet, hij stapt dreigend naar voren.

De hond broemt boos.



Dan gaat het raam open.

‘Wat doe jij hier jongen?’, vraagt een deftige man.

‘Hebben de soldaten je door laten lopen?’

Thomas verstaat de deftige man haast niet.

Die man praat zo raar Engels, hij komt uit Holland.

‘De soldaten?’, zegt Thomas.

‘Wij zijn achterom gelopen.

Ze hebben ons niet gezien. De hond woont hier.

Ik heb hem teruggebracht, hij was verdrietig.’

De man bij het raam verstaat het Engels niet goed.

Daarom kijkt hij naar Thomas.

De jongen probeert zo duidelijk mogelijk te praten, hij wijst hoe hij met de hond gelopen is.

De man bij het raam begrijpt hem, hij lacht.

‘Zo, was de hond verdrietig, dat is vervelend.

Mijn paard is ook verdrietig.

Het verloor een hoefijzer en mijn smid is ziek.’

‘Mijn vader kan u helpen’, zegt Thomas blij.

‘Hij is de beste smid van de wereld.’

De man bij het raam verstaat: ‘vader, smid’.

Hij roept een bediende.

‘Haal mijn paard en ga met deze jongen mee, hij is de zoon van een smid.’

De hond mag naar binnen.

Thomas gaat met de bediende en het paard mee,

hij wuift naar de man bij het raam.
Die lacht en wuift terug.

De bediende kijkt ernstig.

‘Dit is het paard van de prins’, zegt hij.

Thomas is verbaasd, was dat de Prins van Oranje?

Het was gewoon een aardige mijnheer, die hem begreep.

Een mijnheer die een beetje raar Engels sprak.

Ze lopen naar de smederij: Thomas, het paard en de bediende van de prins.

Hoofdstuk 7

Het paard van de prins is mooi, een wit paard.

Thomas loopt trots door het dorp.

Af en toe kijkt hij om en lacht naar het paard.

Bij de smederij is het nog steeds druk.

Thomas loopt langs de soldaten die daar wachten.

Het witte paard van de prins gaat voor.

Vader is net klaar met een werkje.

Hij ziet de bediende van de prins.

‘Dit is het paard van de prins’, zegt de bediende.

‘Het is een hoefijzer kwijt.’

‘Dat zie ik’, zegt vader. ‘Het loopt moeilijk.’

Vader bekijkt de hoef van het witte paard.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Dat ziet er slecht uit.’

Ook de soldaten kijken, ze praten door elkaar.

‘Iedereen mijn smederij uit!’, roept vader.

‘Zo kan ik niet werken. Thomas, houd dat paard vast en zorg dat het rustig blijft staan.’

Dat wil Thomas wel. Het paard is onrustig.

Thomas praat zachtjes en klopt het op de nek.

‘Je hoeft niet bang te zijn, vader helpt je wel.’

Daar is de smid alweer.

Hij heeft een hoefijzer in zijn hand.

Het past precies onder de hoef van het paard.

De smid maakt de hoef goed schoon en tikt dan het warme hoefijzer vast.

Het paard wordt onrustig.

‘Rustig maar’, zegt Thomas, ‘vader doet je geen pijn, het stinkt een beetje, maar dat hoort erbij.

Het ijzer moet er goed onder zitten.

Dan kun je weer heel ver lopen.

Helemaal tot de grote stad en nog verder.’

Het werk is klaar. Vader kijkt naar de andere hoeven.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Wat een rommel’, mompelt hij.

Hij vervangt alle hoefijzers, alles wordt nieuw.

Na ruim een uur is hij klaar.

De bediende van de prins betaalt en gaat met het paard terug naar het grote huis.

Thomas blijft bij zijn vader, er is nog heel veel werk te doen.

Een uur later horen ze gejuich.

Mensen roepen: ‘Lang leve de Prins van Oranje!’

Daar is de prins op zijn witte paard.

Hij stopt bij de smederij.

‘U heeft mij goed geholpen’, zegt de prins.

‘Wilt u met mij meegaan naar de grote stad?

Mijn smid is ziek.’

Vader kijkt bedenkelijk, hij zegt: ‘Ik kan mijn smederij niet meenemen, Hoogheid.’

De prins wijst naar een wagen achter hem.

‘Wij hebben een smederij op die kar daar.’

‘Ik kan het niet alleen, Hoogheid, mijn zoon moet ook mee’, zegt vader.

‘Dan bent u allebei bij mij in dienst’, zegt de prins.



Hoofdstuk 8

Moeder hoort dat vader en Thomas op reis gaan.

Ze is niet blij, ze huilt.

‘Wat moet je doen in die grote stad’, snikt moeder.

‘Het kan wel oorlog worden, blijf liever hier.’

Thomas omhelst zijn moeder.

‘Wij zijn vlug weer terug’, fluistert hij.

Moeder houdt hem stevig vast, ze huilt zachtjes.

‘O Thomas’, zucht ze, ‘mijn lieve zoon, wees voorzichtig, je bent nog zo klein.’

Vader zegt: ‘Het is goed voor hem, hij moet iets van de wereld zien.

Daar wordt hij een flinke vent van.’

Er is niet veel tijd.

De soldaten worden ongeduldig.

Ze willen verder en de smid moet mee.

Thomas holt naar Bobo.

‘Ik ga weg’, zegt hij, ‘maar het duurt niet lang.’

Als hij terugkomt bij de smederij is vader al klaar.

Moeder geeft een tas vol kleren voor Thomas mee.

Er is ook een warme wollen deken bij.

‘Wij zorgen wel voor Bobo’, roept het oudste zusje.

Thomas knikt, vader zit al op de kar.

‘Kom jongen, we gaan. Tot ziens allemaal.’

Thomas huilt als hij zijn moeder ziet.

Ze is zo verdrietig. De zusjes huilen ook.

‘Zit niet te janken’, broemt vader.

‘Mannen huilen niet.’

Met een schok komt de kar in beweging.

Buiten het dorp moeten ze meteen een heuvel op.

Dat valt niet mee.

Karren en paarden hebben de weg stuk gereden.

Het is allemaal taaie modder.

De wielen zakken er diep in weg.

Het regent en het is koud.

Vier sterke paarden trekken de kar, toch komen ze haast niet vooruit.

Twintig soldaten duwen de kar.

Met heel veel moeite komen ze de heuvel op.

Dan rollen ze naar beneden.

Ze raken weer vast in de modder.

‘Waar moeten we heen?’, vraagt vader.

Een officier noemt de naam van een klein stadje.

Hij zegt: ‘Daar is een groot huis, een kasteel, daar moet je vanavond zijn.’

Vader knikt. ‘Dat kasteel ken ik, ik neem een andere weg.’

Hij stuurt een smal zijpaadje in.
De kar kan er maar net door.
De twintig soldaten gaan mee.
Zij zijn blij dat er een andere weg is.
Hier is ook modder, maar toch gaat het vlugger.

Thomas wordt op de kar door elkaar geschud.
Vader lacht. 'Vind je het leuk zo te reizen?'
Thomas kijkt benauwd.
'Het is wel leuk, maar het doet pijn aan je billen.'
'Deftige heren zitten op zachte kussens', roept vader.
'Een smid is steviger gebouwd.
Neem een stuk brood, daar word je groot van.'

Hoofdstuk 9

In de middag om drie uur zijn ze er.
Vader gaat meteen aan het werk.
Er komen steeds meer soldaten en paarden.
Thomas mag gaan wandelen.
Hij loopt door een poort en ziet een groot huis.
Dat is een kasteel, daar slaapt de prins straks.

Voor het kasteel is een hele grote tuin.
Een park, vol bomen en struiken.
Er zijn ook mooie grasvelden en vijvers.
Thomas ziet deftige zwanen in de vijver.
Er zijn ook eenden en waterhoentjes.
Thomas heeft nog een stuk brood in zijn zak.
Hij voert er de eenden mee.
Zelfs een zwaan komt dichterbij.
Thomas gooit een stuk brood naar de zwaan.
Langzaam en deftig glijdt de grote vogel er heen.
Een eend is vlugger, die pakt het brood.
'Jammer zwaan!', roept Thomas.
'Je moet wat vlugger zijn.'

Achter zich hoort hij geschreeuw.
Hij kijkt om, wat is er aan de hand?

Vóór het kasteel zijn veel mensen.
Ze roepen en ze hollen heen en weer.
Vijf mannen proberen een zwart paard vast te houden.
Het dier slaat wild met de achterbenen,
dan breekt het los en holt de tuin in.

Het zwarte paard rent recht op Thomas af.
Het heeft zijn oren in zijn nek en blaast wild.



Thomas ziet een boom met een lage, schuine stam.

Daar holt hij heen.

Het zwarte paard is nu dichtbij. Wat is het wild!

Thomas klimt in de boom.

De boom staat schuin, onder Thomas is nu water.

Het paard stopt bij de vijver.

Het stampst woest en maakt wilde sprongen.

‘Hé, maak je niet zo druk’, roept Thomas.

‘Je laat iedereen schrikken. Doe niet zo gek.’

Het zwarte paard stampst weer en hinnikt.

Het staat nu onderaan de boom en schraapt met zijn hoeven over de stam.

De boom trilt. ‘Houd daarmee op!’ gilt Thomas.
‘Als je tegen de boom schopt, val ik in de vijver.
Vind je dat leuk? Ik niet.’

Het paard luistert, hij draait zijn oren naar voren.
Thomas komt uit de boom en gaat naar het paard.
Hij praat rustig en het paard wordt kalmer.
‘Je hoeft niet zo bang te zijn’, zegt Thomas.
‘Het is hier leuk hoor. Heb je al dat gras gezien?
Als je niet zo wild stamppt, kun je ervan eten.
Dat is lekker hoor, voor een paard.
Ik lust het niet. Jij wel.
Kom maar mee, dan zoeken we goed gras.’

Er hangt een touw aan het hoofd van het paard.
Thomas leidt het dier rustig pratend weg.
Van een afstand kijken de soldaten toe.
Thomas loopt met het zwarte paard heen en weer.
Hij praat en laat het paard grazen.
Dan brengt hij het terug bij de soldaten.
Die begrijpen er niets van.
Kan die kleine jongen zo'n wild paard temmen?
Ze vertellen vader wat Thomas gedaan heeft.
Vader is helemaal niet verbaasd.
Hij zegt: ‘Natuurlijk kan Thomas dat, hij is een heel bijzondere jongen.’

Hoofdstuk 10

Als het donker is, werkt vader niet meer.

Hij bergt zijn gereedschap op en gaat met Thomas eten bij de soldaten.

De mannen praten over Thomas, hij is beroemd.

Iedereen kent die 'paardentemmer'.

Thomas merkt er niets van, hij eet.

Na het eten is hij moe, hij gaapt.

Vader brengt hem naar een schuur.

In een hoek op de grond ligt stro.

Dat is het bed voor vader en Thomas.

Fijn dat ze een goede deken hebben, nu ligt Thomas lekker warm.

Hier slaapt hij veilig.

Vader vraagt hoe lang ze bij het kasteel blijven.

Een officier zegt: 'U gaat overmorgen verder.

Dan moet u naar de grote stad.

Richt uw smederij in bij de grote stadspoort.

De rest van het leger komt op vrijdag, dan zal er veel werk zijn.'

Vader gaat naar de schuur.

Hij dekt Thomas nog eens goed toe en gaat dan zelf ook slapen.

De volgende ochtend is Thomas het eerst wakker.

Het is nog donker in de schuur.

Thomas doet de grote deur open.

Daar komt iemand met een trompet.

Hij lacht naar Thomas en zegt: 'We zullen ze eens wakker maken.'

Hij blaast heel hard op zijn trompet, een vrolijk liedje, Thomas vindt het leuk.

De soldaten niet. 'Wat een herrie', brommen ze.

Thomas loopt met de trompetter mee.

Overall klinkt het vrolijke wijsje.

In het leger begint zo elke nieuwe dag.

Als Thomas terug komt bij de schuur, heeft vader al brood gehaald in de keuken.

Ze eten en dan begint het werk.

Thomas helpt vader de hele dag.

Het zwarte paard ziet hij niet meer.

De soldaten praten nog wel over Thomas, maar dat hoort hij niet.

's Avonds eten ze weer bij de soldaten en slapen in de schuur.

Nu slaapt Thomas tot de vrolijke trompetmuziek hem wakker maakt.

Het is wel leuk in het leger met al die muziek, vindt Thomas.

Ze krijgen brood en moeten dan meteen weg.
Vandaag gaan ze naar de grote stad.
Dat is nog een lange reis over modderige wegen.
Het is koud, maar niemand klaagt of moppert.

Bij de stad zijn de heuvels niet meer zo hoog.
Het gaat nu vlugger. Dan ziet Thomas de stad.
Wat zijn daar veel huizen en kerken!
'Ziezo, we zijn er bijna', zegt vader tevreden.
De kar rijdt de heuvel af, ze stoppen bij de poort.
'Is dit de grote stadspoort?', vraagt vader.
'Ja', zegt een soldaat. 'De smederij moet daarheen.'
Hij wijst naar een klein huisje.
'Naast het huis van vrouw Wilson is een goede plek.'
Vader rijdt erheen.
Een oude vrouw kijkt angstig door het raam.

Hoofdstuk 11

Thomas en zijn vader zetten de kar op zijn plaats.

Ze maken de smederij klaar, vader zingt erbij.

Na een paar uur is alles klaar.

‘Nu nog een plaatsje om te slapen’, zegt vader.

Ze gaan naar het huisje en kloppen aan.

De oude vrouw doet de deur open.

Ze kijkt angstig. ‘Wat wil je?’, vraagt ze.

‘We zoeken een plek waar we kunnen slapen.’

‘Niet in mijn huis’, zegt de vrouw.

Ze wil de deur dichtdoen, maar dat lukt niet, vader zet zijn voet ertussen.

‘Een schuur met wat stro is genoeg’, zegt hij.

Op de schouder van de vrouw zit een zwarte kraai.

Thomas ziet de kraai, hij houdt zijn hand omhoog.

De vogel vliegt naar buiten en gaat op de hand van Thomas zitten.

‘Kom hier!’, roept de vrouw geschrokken.

Thomas praat met de kraai en loopt naar het huis.

De vrouw pakt de kraai van zijn hand en doet de vogel in een kooi.



Dan vraagt vader weer: 'Is er een schuur?'

'Mijn buurman heeft een schuur, hij is rijk.

Hij moet je maar helpen, ik ben een arme vrouw.

Ik heb niets voor soldaten.'

'Ik ben geen soldaat', zegt vader.

'Ik ben smid.'

Hij noemt de naam van hun dorp.

De vrouw kijkt hem scherp aan.

'Dan was je vader ook smid.'

Vader is verbaasd. 'Hoe weet u dat?'

'Ik kom uit jouw dorp, maar ik woon al veertig jaar in de stad.

Ik ben Margaret Wilson, dikke John is een neef van me.'

‘De man die naast de kerk woont?’, vraagt vader.

‘Ja, dat is mijn neef.’

De vrouw is nu veel vriendelijker.

‘Is dat jouw zoon?’ Ze wijst naar Thomas.

‘Hij lijkt op zijn grootvader.’

Ze praten nog een hele tijd over hun dorp, dat vindt de oude vrouw leuk.

Dan gaan vader en Thomas naar de buurman, daar mogen ze in de schuur slapen.

De buurman legt een dikke laag stro neer.

Ze halen de deken uit de kar.

‘Ziezo’, zegt vader, ‘ons bedje is klaar, nu nog wat eten.’

‘Dat kan bij mij’, klinkt het achter hen.

Margaret Wilson staat op de drempel.

‘Kom maar mee, het eten is al warm.’

Ze lopen terug naar het kleine huisje.

Binnen is het lekker warm, er brandt een vuurtje midden in de kamer.

De rook trekt weg door een gat in het dak, zo gaat dat in een eenvoudig huisje.

Er staat een tafel en er is een bank.

Vrouw Wilson zet een grote pan op tafel.

Daar zit een stevige stampot in.

De kraai vliegt vrij rond.

Hij gaat bij Thomas op de schouder zitten.

De oude vrouw kijkt naar Thomas en de kraai.

‘Nu gaat dat beest alweer bij die jongen zitten.

Anders is hij altijd bang voor vreemden.’

‘Dieren zijn niet bang voor Thomas’, zegt vader.

‘Hij houdt van paarden, schapen, honden, vogels.

Alle dieren zijn de vrienden van Thomas.’

Thomas zegt ook iets, maar de vrouw begrijpt hem niet.

‘Je moet duidelijker praten jongen’, zegt ze.

Thomas moet herhalen wat hij zei.

Dan knikt ze. ‘Dat is al beter.’

‘Hij is laat gaan praten’, zegt vader.

‘Maar wij begrijpen hem wel.’

‘Dat zal wel’, zegt vrouw Wilson, ‘maar andere mensen moeten hem ook begrijpen.’

Ze zegt een versje op.

Thomas moet dat nazeggen.

‘Heel goed! Je kan het wel, doe het nog eens.’

Thomas zegt het versje wel drie keer op, elke keer gaat het iets beter.

Vader is verbaasd, Thomas is trots.

Hoofdstuk 12

Op vrijdagochtend slaapt Thomas wat langer.

Als hij wakker wordt, is vader al op.

Thomas ziet hem bij de smederij.

‘Je brood staat hier jongen’, roept vader.

Hij gaat door met zijn werk.

Thomas herhaalt hardop het versje dat hij geleerd heeft.

Het is toch nog wel moeilijk, hij vergist zich.

‘Niet met je mond vol brood praten’, hoort hij.

Het is vrouw Wilson. Ze lacht naar hem.

‘Doe het nu nog maar eens, goed zo, je leert het wel. Ken je dit?’

Iene-miene-mutte

Tien pond grutten

Tien pond kaas

Iene-miene-mutte is de baas.’

Thomas zegt het na, ‘grutten’ is moeilijk, maar ‘is de baas’ roept hij luid en duidelijk.

Hij loopt met vrouw Wilson mee, hij gaat naar de kraai kijken.

‘Goedemorgen kraai’, mompelt Thomas.

‘Dat is fout’, zegt vrouw Wilson streng.

‘Deze kraai verstaat alleen jongens

die heel duidelijk praten, zeg me maar na: Goedemorgen kraai, heb je goed geslapen?’

Thomas herhaalt het tot het helemaal goed is.

De kraai zit op zijn schouder en schreeuwt mee.

‘Hij vindt het mooi’, zegt Thomas.

‘Neem hem maar mee naar buiten’, zegt vrouw Wilson ‘en leer hem je versjes.’

Thomas gaat met de kraai naar vader.

Er zijn twee soldaten bij hem in de smederij.

Vader repareert een dikke ketting.

‘Opschieten’, zegt de oudste soldaat.

‘We moeten die ketting aan de poort vastmaken.’

‘Waarom’, zegt vader, ‘mag de prins er niet door?’

‘Natuurlijk mag de prins er door’, zegt de soldaat.

‘Wij moeten de mensen van de straat houden.

Straks is het heel druk, de weg moet vrij blijven.’

‘Wordt het een grote optocht?’, vraagt vader.

‘Ja, wat dacht je. Het hele leger komt hier langs.

De prins met al zijn ruiters, soldaten, kanonnen, paarden, karren, alles komt hier door de poort.

Dit wordt de mooiste optocht van je leven.’

De ketting is klaar, de soldaten nemen hem mee.

Thomas loopt ook naar de poort.

Hij praat steeds tegen de kraai, langzaam en duidelijk, de vogel begrijpt hem.

Bij de poort is het al druk.

De soldaten duwen de mensen terug.
Ze maken de dikke ketting vast.
Daar mogen de mensen niet overheen stappen.

Je mag wel naar de prins kijken, maar op een veilige afstand.
De soldaten lopen zenuwachtig heen en weer.
Eén veegt zelfs de poort schoon, je kan wel zien dat er een prins op bezoek komt.

Hoofdstuk 13

Een uur later hoort Thomas muziek.

Over de heuvel komt het leger.

Wat een paarden, wat een vlaggen, overal vrolijke kleuren en muziek.

De prins heeft een mooi leger.

Thomas ziet de prins op zijn witte paard.

‘Dat paard heeft goede hoefijzers’, zegt Thomas.

De kraai luistert niet, hij is opgewonden, de muziek maakt hem blij, hij schreeuwt mee.

Thomas staat helemaal vooraan bij de ketting, hij kan alles goed zien.

De prins is al dichtbij, de mensen juichen.

Dan gebeurt er iets.

De prins is in de smalle stadspoort.

Daar is te weinig plaats voor de ruiters achter hem.

Ze moeten wachten, het is een gedrang van paarden voor die poort.

Thomas ziet ook het zwarte paard.

Overal is muziek: trommels, fluiten, trompetten.

De andere soldaten zien niet dat de ruiters bij de poort wachten.

Ze duwen iedereen nog verder naar voren.

Mensen vloeken en schreeuwen, angstige paarden steigeren.
Dan vliegt ineens de kraai tussen al die paarden.
'Kom terug!', schreeuwt Thomas.
De kraai luistert niet, hij zit tussen de paarden.
Dan krijgt de vogel een trap en blijft liggen.
Alle paarden zullen op de kraai trappen, de kraai zal doodgaan! Dat mag niet!



Thomas gaat onder de dikke ketting door.

Hij holt naar de kraai en raapt de vogel op.

Overall om hem heen zijn de wilde paarden.

Thomas glijdt uit, hij valt.

De paarden kunnen op hem trappen.

Hij is in gevaar, de mensen aan de kant gillen.

Dan is daar ineens het zwarte paard.

Het dringt tussen de andere dieren door en gaat beschermend boven Thomas staan.

De jongen krabbelt overeind, hij ziet een opening en holt naar de kant.

‘Bedankt paard!’, schreeuwt hij als hij weer veilig bij de poort is.

Het lijkt wel of het zwarte paard hem toeknikt.

Met de kraai komt Thomas bij het huisje.

Vrouw Wilson huilt als ze haar vogel ziet, hij is zo zielig, één vleugel is gebroken.

Vader komt ook naar binnen.

‘Dat was heel dom’, zegt hij.

‘Je had wel een ongeluk kunnen krijgen.’

‘Het zwarte paard hielp me’, zegt Thomas.

Hij zegt het heel onduidelijk, maar daar let nu niemand op.

Ze kijken allemaal naar de kraai.

Van de optocht zien ze niets meer.

De kraai ligt op de tafel.

Thomas pakt voorzichtig de gewonde vleugel.

Hij voelt waar het vleugeltje gebroken is, hij zet de stukken tegen elkaar en praat zachtjes tegen de kraai.

Vrouw Wilson ziet wat hij doet.

Ze geeft hem een strook linnen.

Thomas verbindt de vleugel, de kraai zit stil.

‘Mooi zo’, zegt Thomas, ‘je bent heel flink.’

Hij tilt de vogel in het kooitje.

Eén vleugel langs zijn lijf en de gewonde vleugel schuin opzij.

Vader gaat terug naar de smederij.

Thomas blijft bij de kraai.

Vrouw Wilson maakt lekkere hapjes klaar.

De kraai zit stil in zijn kooitje, en laat zich verwennen.

Hoofdstuk 14

Thomas is de hele dag in het huisje.

Vrouw Wilson vertelt hem verhalen en verwent hem met lekkere hapjes.

Ze leert Thomas nog meer versjes, hij kan ze zingen of opzeggen.

Thomas vindt het wel moeilijk, maar hij doet zijn best.

Hij wil nu graag goed leren praten.

Bovendien krijgt hij iets lekkers als hij een zinnetje goed zegt.

De kraai zit stil in zijn kooitje, het deurtje is open, maar hij komt er niet uit.

Thomas praat wel tegen hem, maar de vogel luistert niet.

Hij wacht stil tot hij beter is.

Aan het eind van de middag komt vader binnen.

Ze eten samen, vader hoort wat Thomas geleerd heeft.

De jongen zegt alles zonder fouten op.

Zijn vader is verbaasd. 'Heb je dat nu geleerd?'

Vrouw Wilson is trots op haar leerling.

‘Thomas kan heel goed praten, als hij er maar zijn best voor doet.

Hij is een goede jongen.’

Vader is blij. ‘We zijn hier nog een week’, zegt hij. ‘Leer maar heel veel, dan kunnen we je moeder verrassen.’

Ze kijken naar de kraai.

Vader denkt dat de vogel al beter wordt, maar vrouw Wilson aarzelt nog.

‘Die vleugel kan hij nooit meer gebruiken’, zegt ze.

Thomas raakt het vleugeltje aan.

De kraai piept angstig.

Ze laten hem maar met rust.

Het wordt een mooie week.

Thomas mag af en toe met zijn vader de stad in.

Wat is daar veel te zien.

Op een dag ziet hij het zwarte paard weer.

‘Daar gaat het zwarte paard’, roept Thomas.

Thomas holt er heen en roept het paard.

De ruiter kijkt boos, zijn paard wordt onrustig.

Het dier moet doorlopen, de stad uit.

‘Toch knikte hij naar me’, zegt Thomas.

Vader begrijpt dat hij het paard bedoelt.

‘Goede vrienden groeten elkaar altijd’, zegt hij.

‘Dit paard is je beste vriend.’

Elke dag leert Thomas wat meer.

Vrouw Wilson kent zoveel versjes en rijmpjes, ze weet elke dag weer wat nieuws.

De kraai luistert nu wel, hij komt uit de kooi.

Hij zit het liefst bij Thomas.

Thomas praat heel duidelijk tegen de kraai.

Hij is er trots op dat hij zo goed kan praten.

Hij vergist zich nog wel eens, maar vrouw Wilson zegt dat dat niet erg is.

‘Als je goed blijft oefenen, leer je het wel’, zegt ze. ‘Je moet maar veel zingen.’

Thomas zingt alle liedjes die hij kent, de kraai krast vrolijk mee.

Vader hoort het, hij lacht.

‘Jullie zijn een mooi stel, ik houd mijn oren maar dicht.’

Toch is hij trots op zijn grote zoon.

Hoofdstuk 15

Het wordt weer zondag.

Thomas kijkt naar de vleugel van de kraai.

Die lijkt wel helemaal beter.

Voorzichtig haalt Thomas het verband er af.

De kraai piept niet, hij loopt op de tafel.

‘Hij is beter!’, roept Thomas.

Vader en vrouw Wilson komen kijken.

De kraai stapt deftig rond, hij vliegt niet meer.

Dat kan hij niet meer, de vleugel zit vast.

‘Het is tijd om naar de kerk te gaan’, zegt vader.

De kraai mag mee, hij zit op de schouder bij Thomas.

In de kerk is de vogel heel stil.

Tot de mensen gaan zingen, dan wordt de kraai opgewonden.

Hij schreeuwt mee, de mensen lachen.

‘Houd je stil’, fluistert Thomas.

Er komt een man naar Thomas toe.

De jongen en de kraai moeten de kerk uit.

Ze wachten buiten tot de dienst voorbij is.

Vader komt lachend naar buiten.

‘Mensen mogen in de kerk zingen’, zegt hij.

‘Kraaien moeten zich stil houden.’

Ze eten weer bij vrouw Wilson.

Thomas voelt zich al helemaal thuis bij haar.

‘Donderdag gaan we naar huis’, zegt vader.

‘Het leger gaat verder, maar wij stoppen ermee.

Wij gaan naar huis, de smid van de prins is beter.

Wij zijn lang genoeg in het leger geweest.’

Vrouw Wilson is bedroefd.

Ze vindt het niet leuk dat Thomas weggaat.

Thomas is blij dat hij weer naar huis kan, maar hij zal vrouw Wilson missen.

‘We kunnen toch wel alle drie naar ons dorp gaan’, zegt Thomas.

Daar had nog niemand aan gedacht.

Vrouw Wilson krijgt tranen in haar ogen.

Ze praten er lang over.

Het moet kunnen, denken ze.

Als vrouw Wilson een karretje heeft, kan ze al haar spullen meenemen.

Dan komt ze terug in haar oude dorp.

Het worden drukke dagen.

Vader koopt een paard en een kar en vrouw Wilson verkoopt haar huisje.

Ondanks alle drukte gaan de lessen door.

Thomas moet goed praten als hij thuiskomt.

Wat zal moeder verbaasd zijn!

Hoofdstuk 16

Het is donderdag, de kar staat klaar.

Vrouw Wilson zit er al op met haar kraai.

Thomas staat bij het kleine paardje dat de kar moet trekken.

Daar is vader, hij heeft zijn geld gehaald bij het kantoor van de prins.

‘We kunnen gaan’, zegt hij.

Ze rijden de heuvel op, vrouw Wilson kijkt om.

Nog één keer kijkt ze naar haar huisje, dan kijkt ze niet meer om.

Ze is op weg naar haar dorp.



Onderweg moeten ze in een herberg slapen.

Dat is ook wel leuk, voor Thomas is alles nieuw.

Hij geniet ervan dat hij met iedereen kan praten.

De mensen begrijpen hem nu veel beter.

Als er niemand is om mee te praten, vertelt Thomas de kraai verhaaltjes.

Zo praat hij de hele dag, hij wordt er moe van.

De volgende dag is het al donker als ze thuiskomen.

Wat is iedereen blij, moeder steekt drie kaarsen aan.

Het lijkt wel een feestdag.

‘Dag moeder, daar ben ik weer’, zegt Thomas.

Hij praat heel duidelijk.

Moeder weet niet wat ze hoort, ze krijgt tranen in haar ogen.

‘Thomas, je praat! Hoe heb je dat geleerd?’

‘Dat heeft tante Margaret me geleerd, ik ken wel tien versjes, zal ik ze opzeggen?’

Vrouw Wilson zit er stilletjes bij, het is voor het eerst dat Thomas haar tante noemt.

Vanaf dat moment blijft het ‘tante Margaret’.

Vader maakt in hun huis plaats voor haar.

Ze blijft bij Thomas en zijn familie wonen.

Die avond is er heel veel te vertellen.

Vooral Thomas voert het hoogste woord.

Aan het eind van de avond is hij zo moe, dat hij weer fouten maakt.

‘Nu moet je maar gaan slapen’, zegt moeder.
‘Morgen is er weer een dag.’

De volgende dag loopt Thomas trots door het dorp.
‘Hoe kom je aan die kraai?’, vragen de mensen.
‘Die heb ik uit de stad meegebracht.’
‘Wat praat jij duidelijk’, zeggen de mensen.
‘Dat heb ik ook in de stad geleerd’, zegt Thomas.
‘Als je daar niet duidelijk praat, begrijpen ze niets.
Die lui zijn zo stom, ik ben liever hier.’



De kraai roept, hij ziet tante Margaret.

Thomas holt naar haar toe, samen gaan ze naar huis.

Thuis wil Thomas zijn zusjes de versjes leren, maar de meisjes vinden dat niet leuk.

Dan gaat Thomas met de kraai naar zijn schaap, hij heeft Bobo een heleboel te vertellen.